

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Marian Kokeš, Ph.D., v právní věci

žalobce: **M. M.**
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Ondrušem
sídlem Bubeníčкова 502/42, 615 00 Brno

proti

žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje** sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín
za účasti osob zúčastněných na řízení:

1. **V. F.**

2. **E. F.**

oba zastoupeni advokátem JUDr. Markem Křížem, Ph.D.
sídlem Masarykovo nám. 91/28, 733 01 Karviná

3. **obec Kurovice**

sídlem Kurovice 68, PSČ 768 52

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2018, č. j. KUZL 45108/2018, sp. zn. KUSP 10467/2018 ÚP-IS

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Holešov (dále též „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 19. 12. 2017, č. j. HOL-33748/2017/SÚ/DN, rozhodl podle § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2017, a § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění účinném do 19. 4. 2018, o umístění stavby „ČOV pro sociální zázemí výrobního areálu Vinamet v Kurovicích“ na pozemku parc. č. XA v katastrálním území a obci X (všechny níže označené pozemky jsou ve stejném katastrálním území, dále proto soud bude uvádět pouze parcelní čísla nebo označení „předmětné pozemky“). Stavba se skládala ze dvou částí, SO01 – čistírna odpadních vod pro 30EO+AČS včetně automatické čerpací stanice (AČS) AS pump 3500/1760, a SO02 – výtlak splaškové kanalizace. Žadatelkou o vydání územního rozhodnutí o umístění této stavby byla E. F. – VINAMET, IČO 16610482, sídlem Dělnická 566/12, 736 01 Havířov (dále též „žadatelka“), přičemž žalobce je vlastníkem sousedního pozemku parc. č. XB (ostatní plocha) a stavby na pozemku parc. č. st. XC. Proti rozhodnutí stavebního úřadu podal žalobce jako účastník řízení odvolání, na jehož základě žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 7. 2018 napadené rozhodnutí změnil tak, že před část jeho výroku označenou nadpisem „Vymezení území dotčeného vlivy stavby“ vložil část označenou nadpisem „Údaje o umístění stavby včetně údajů o půdorysné velikosti, tvaru a o kapacitě stavby“ s textem „Betonová jímka obdélníkového tvaru, do níž má být osazena navrhovaná stavba, se nachází ve vzdálenosti 3,9 m od objektu bez čp/če na pozemku st.p. XD v k.ú. X, dále ve vzdálenosti 12,3 m od objektu bez čp/če na pozemku st.p. XE v k.ú. X, v minimální vzdálenosti 12,7 m od hranice pozemku p.č. XF v k.ú. X a v minimální vzdálenosti 14,9 m od hranice pozemku p.č. XB v k.ú. X. Půdorysné rozměry betonové jímky, do níž má být osazena navrhovaná stavba, činí 5,1 m x 3,4 m. Stavební objekt SO 02 výtlak splaškové kanalizace má být umístěn v minimální vzdálenosti 3 m od hranice s pozemkem p.č. XB v k.ú. Kurovice, dále v minimální vzdálenosti 3,6 m od objektu bez čp/če na pozemku st.p. XD v k.ú. X a v minimální vzdálenosti 13,2 m od pozemku p.č. XF v k.ú. X. Navrhovaná ČOV má půdorysný tvar obdélníku o rozměrech 2 m x 2,2 m a AČS má půdorysný tvar kruhu o průměru 1,6 m. Množství čištěných odpadních vod nově natékajících do jednotné kanalizace se bude pohybovat v rozmezí od 363 m³ za rok do 1650 m³ za rok.“ Ve zbytku žalovaný napadené rozhodnutí potvrdil dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě žalobce předně namítl, že coby vlastník sousední stavby správní orgány upozorňoval, že dešťová kanalizace vedená přes jeho pozemek je v jeho vlastnictví, a on jako jediný vlastník této stavby technické infrastruktury nikdy nevydal souhlas s napojením a využitím stavby pro účely odvodu přečištěných odpadních vod z nov umístěné stavby. Tímto postupem bylo porušeno jeho vlastnické právo.
3. Žalobce dále uvedl, že v řízení nebyly vypořádány některé jeho námitky. Žalovaný například nevypořádal body 6 a 7 odvolání, v nichž žalobce poukázal na to, že do dešťové kanalizace v jeho vlastnictví a na jeho pozemku jsou vypouštěny odpadové vody. Do dešťové kanalizace je napojena pouze předmětná betonová jímka. Je tedy nepochybné, že odpadové vody musejí být vypouštěny z předmětné betonové jímky. Pokud tedy má být

povolovaná stavba umístěna do předmětné jímky, z níž mimo nepovoleného výstupu do dešťové kanalizace žalobce neexistuje žádný jiný výstup, je zřejmé, že umísťovaná stavba má mít napojení do již existující vodohospodářské infrastruktury bez souhlasu jejího vlastníka a provozovatele. Žalobce přímo v odvolání upozornil, že by neměl námitek proti předmětné stavbě, pokud by v územním rozhodnutí byla podmínka obsahující absolutní zákaz vypouštění vod z dané čistírny odpadních vod (dále též „ČOV“) do dešťové kanalizace žalobce, ať již přímo či nepřímo.

4. Tvzení žalovaného, že výtlačné potrubí, které bude ukončeno ve stávající betonové šachtě ŠR02, bude odvádět vodu přes šachtu Š27 do jednotné obecní kanalizace, neodpovídá skutečnosti. Šachta Š27 se nachází na pozemku žalobce, a taktéž zde umístěná kanalizace je v jeho vlastnictví, což žalovaný i připustil. Následně však odkázal na kanalizační řád obce, z něhož však vlastnické právo ke kanalizační přípoje dovozovat nelze. Správní orgány tak nedostatečně zjistily skutečný stav. Přitom ani ze stanoviska obce Kurovice není zřejmé, že by přípojku považovala za svou. Správní orgány tudíž jednoznačně nevyvrátily tvrzení žalobce, že stavba je realizována přes jeho majetek, k jehož užití však nikdy nedal výslovný souhlas. Nelze pak souhlasit ani se závěrem, že předmětná stavba je napojena na stávající rozvody. Žádná čistírna odpadních vod nikdy nebyla na přípojku žalobce napojena, jedná se o nový stav a stavebník je povinen doložit minimálně souhlas vlastníka infrastruktury, bez níž provoz stavby není možný. Napadeným rozhodnutím žalovaný omezil žalobcova vlastnická práva ke kanalizaci na jeho pozemku tím, že jej nutí strpět bezúplatné připojení jiné osoby na jeho stavbu, a této osobě umožňuje stavbu žalobce bezplatně používat. Žalovaný tak fakticky znárodňuje žalobcovu kanalizaci ve prospěch jiného soukromého subjektu.
5. V této souvislosti žalobce konstatoval, že je mu známa odlišná praxe správních orgánů např. na Jihlavsku, kde speciální stavební úřady odmítají povolovat stavby kanalizací, popř. jejich používání do okamžiku, než stavebník doloží smlouvu s vlastníkem sousední vodohospodářské infrastruktury řešící jednak napojení, jednak předávání odpadních vod. Byla tak porušena zásada legitimního očekávání. Stavebník má přitom možnost vybudovat na svém pozemku jímku na likvidaci odpadních vod a tuto vyvážet.
6. Žalovaný dále svévolně posoudil soulad stavby s územně plánovací dokumentací, a to za situace, kdy územní plán obce Kurovice týkající se předmětných pozemků byl v průběhu odvolacího řízení zrušen soudem. S výsledným posouzením žalobce nesouhlasí, přičemž má za to, že byla porušena zásada dvojinstančnosti správního řízení, neboť mu postupem žalovaného byla odňata možnost brojit proti závěrům správního orgánu ohledně souladu navrhované stavby s územně plánovací dokumentací.
7. V odvolacím řízení pak nebylo nijak vyhodnoceno závazné stanovisko dotčeného správního úřadu, a to konkrétně úřadu územního plánování. Žalovaný provedl vlastní úvahu, aniž by si vyžádal příslušné stanovisko, které by postavilo najisto, že z hlediska záměrů územního plánování je stavba realizovatelná. Povinný doklad (závazné stanovisko), se kterým by se mohl žalobce seznámit, případně ho rozporovat, nebyl ani obsahem správního spisu. Žalobci tak byla odňata možnost veřejné kontroly souladu stavby s cíli a úkoly územního plánování. Právě stanovisko úřadu územního plánování je v případech, kdy je stavba prováděna v zastavěném území, pro něž není zpracován (byl zrušen) územní plán, zcela zásadní, neboť tvůrce územního plánu může objasnit možný další vývoj v území a jeho prostorové uspořádání.

8. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Ve vyjádření k žalobě ze dne 21. 11. 2018 žalovaný uvedl, že z dokumentace pro vydání územního rozhodnutí o umístění stavby je zřejmé, že v souvislosti s budováním navrhované stavby má dojít k zaslepení sporného přepadu do dešťové kanalizace. Toto uvedl i stavební úřad v popisu stavby ve výroku rozhodnutí, přičemž v podmínce č. 1 územního rozhodnutí je stanoveno, že stavba bude umístěna tak, jak je zakresleno v příloženém situačním výkresu, který rovněž obsahuje zaslepení sporného přepadu do dešťové kanalizace. Žalobcovy obavy ze znečištění vody vedoucí v dešťové kanalizaci v důsledku provozu navrhované stavby jsou proto zbytečné, a proto rovněž nebylo třeba, aby stavební úřad vyžadoval po žadatelce souhlas vlastníka dešťové kanalizace s napojením do této kanalizace. Záležitost vypouštění odpadních vod ze stávající betonové jímky není předmětem územního řízení o umístění stavby, neboť tím je stavba čistírny odpadních vod s akumulací čerpací stanicí a výtlačným potrubím, přičemž vzhledem k navrhovanému provedení stavby již nelze předpokládat jakékoli neoprávněné vypouštění odpadních vod do dešťové kanalizace.
10. Předmětem územního řízení je pouze objekt čistírny odpadních vod s akumulací čerpací stanicí a výtlačným potrubím, které se napojuje do stávající betonové šachty ŠR02, přičemž navazující řešení odvodu vod je již stávající. Pro věc tedy není podstatné, zda je stoka „A1-3“ ve vlastnictví obce nebo se jedná o přípojku kanalizace tvrze, neboť navrhovaným řešením nevzniká žádné nové dotčení sporného objektu. Stavba je v souladu s požadavky na veřejnou technickou infrastrukturu dle § 90 písm. d) stavebního zákona, neboť žadatelka k žádosti doložila souhlasné vyjádření vlastníka této infrastruktury, tj. obce Kurovice.
11. Navrhovaná stavba je i po zrušení části územně plánovací dokumentace přípustná, neboť je umísťována do vymezeného zastavěného území obce, přičemž má sloužit k odkanalizování výrobního areálu, resp. ke zlepšení stávající situace odkanalizování. Stavba má být osazena do stávající jímky a zakryta stávajícími betonovými dílci, její umístění se na charakteru okolní zástavby nijak neprojeví. Pokud nová verze územně plánovací dokumentace bude oproti skutečnému stavu pro dané území stanovovat jiné využití než výrobní areál, nelze toto využití zakázat pro stávající výrobu.
12. Žalovaný dále uvedl, že nelze spatřovat pochybení v tom, že v rámci odvolacího řízení doplnil či nahradil úvahy z odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu, neboť správní řízení tvoří jeden celek. Stavební úřad je povinen zkoumat, zda je navrhovaný stavební záměr v souladu s požadavky uvedenými v § 90 stavebního zákona, což učinil. Stavební úřad byl v dané věci současně i úřadem územního plánování, a neměl postavení dotčeného orgánu ve smyslu § 6 odst. 1 písm. e) stavebního zákona. Přitom, i kdyby takové postavení měl, nevydával by závazné stanovisko, nýbrž pouhé vyjádření, neboť před novelou stavebního zákona provedenou zákonem č. 225/2017 Sb., neměly úřady územního plánování zákonem stanovenou pravomoc vydávat závazné stanovisko o souladu záměru s územně plánovací dokumentací.
13. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

14. *Osoby zúčastněné na řízení 1. a 2.* ve vyjádření ze dne 23. 11. 2018 uvedly, že všechny námitky, které žalobce uplatnil v územním řízení, byly oběma správními orgány náležitě vypořádány. Žalovaný správně uvedl, že stavba ČOV je napojena na stávající areálovou kanalizaci, tj. do areálové kanalizační šachty ŠR02, která je ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení, přičemž další navazující řešení odvodu je již stávající. Stávající betonová šachta ŠR02 je součástí areálové kanalizace, která je zaústěna (napojena) do jednotné kanalizace obce přes kanalizační šachtu Š27. Žalobce je vlastníkem sousedních nemovitostí a skrze jeho pozemek je vedena dešťová kanalizace. Žalobci ale musí být znám rozsah jím vlastněné dešťové kanalizace včetně toho, kam je zaústěna. Do této jeho dešťové kanalizace se stavba ČOV, jak vyplývá z projektové dokumentace, která je součástí spisového materiálu, nenapojuje. Napojení i následný odvod odpadních vod do jednotné kanalizace přes uvedenou přípojku byl jasně a srozumitelně vyznačen a popsán v projektové dokumentaci, z níž správní orgány při vydání svých rozhodnutí vycházely. Žalovaný proto napadeným rozhodnutím nijak nezasáhl do vlastnického práva žalobce.
15. Tvrzení žalobce, že osoby zúčastněné na řízení 1. a 2. vypouští odpady z betonové jímky do dešťové kanalizace ve vlastnictví žalobce, a že do dešťové kanalizace žalobce je napojena pouze betonová jímka, je účelové. Stejnou povahu má i námitka o blíže neuvedené areálové kanalizaci nebo tvrzení žalobce, že kanalizační šachta Š27 se nachází na jeho pozemku. Ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá způsob napojení na stávající areálovou kanalizaci, která byla řádně povolena a zkolaudována a je zaústěna do kanalizační šachty Š27, resp. napojena na jednotnou kanalizaci obce Kurovice.
16. Jestliže nedochází k napojení na technickou infrastrukturu vlastníka sousední jednotky, pak logicky není smlouva odvolacím orgánem vyžadována. Žalovaný odůvodnil, proč nevyžaduje souhlas žalobce s napojením na jeho dešťovou kanalizaci. Námitka porušení zásady legitimního očekávání žalovaným není důvodná a k žádnému průlomů do nedotknutelnosti vlastnictví rozhodovací činností žalovaného nedochází. Je to naopak chování žalobce, kterým zasahuje do práv vedlejšího účastníka podáváním obstrukčních námitek. Obstrukční námitky nemohou být považovány za účelné bránění práva.
17. Pro rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby byl rozhodný skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Jestliže v době po vydání rozhodnutí o umístění stavby došlo ke zrušení územního plánu obce Kurovice v části týkající se pozemku parc. č. XA, na němž je stavba umísťována, tedy až po vydání rozhodnutí stavebního úřadu, který rozhodl o umístění stavby podle právního a skutkového v době vydání rozhodnutí, pak to, že žalovaný provedl svoji úvahu o souladu stavby s územně plánovací dokumentací podle § 90 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2017, nemá žádný vliv na vydané rozhodnutí. Pouze „osvědčil“, že umístění stavby je po zrušení územního plánu možné. S ohledem na to, že v meritu věci bylo rozhodnutí stavebního úřadu potvrzeno, je tedy rozhodující právní a skutkový stav v době vydání rozhodnutí stavebního úřadu, a proto nemohlo dojít k porušení zásady dvojinstančnosti. Nelze ani náznakem uvažovat, že by žalovaný postupoval svévolně při posuzování souladu s územně plánovací dokumentací.
18. V případě předmětné stavby se jedná o stavbu nezbytné technické infrastruktury, která bude sloužit pouze k přečištění odpadních vod ze sociálního zázemí zaměstnanců (viz zpráva k projektové dokumentaci). Žadatelka doložila veškerá potřebná stanoviska nezbytná k vydání územního rozhodnutí o umístění stavby. Nelze se ztotožnit ani

s námitkou, že žalovaný měl před vydáním rozhodnutí požadovat stanovisko úřadu územního plánování. Žalobce judikatorní význam ve vztahu k územním plánům obcí vztahoval na případy staveb průmyslových areálů, kdy soudy obecně nepřipouštějí výstavbu podobných staveb v rámci výrobních areálů tam, kde tato stavba není beze zbytku v souladu s platným územním plánem. To však není projednávaný případ. Předmětná stavba je umísťována do stávající betonové jímky, do níž jsou odváděny splaškové vody ze sociálního zázemí zaměstnanců, tudíž fakticky nedojde ke stavbě nové, ale k „nahrazení“ jedné stavby druhou, a její realizací dojde ke zlepšení ochrany životního prostředí.

19. *Osoba zúčastněná na řízení 3.* se k věci nevyjádřila.

V. Replika žalobce

20. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného ze dne 29. 10. 2021 uvedl, že dosud nemá jistotu, že došlo k trvalému zaslepení sporného přepadu do jeho dešťové kanalizace. Vypouštění odpadních vod do této dešťové kanalizace bylo předmětem řízení o přestupku, ve kterém správní orgán prvního stupně udělil žadatelce pokutu. Odvolací orgán však rozhodnutí o přestupku zrušil s tím, že důkazy (odběry pořízené specializovanou firmou) nejsou získané odpovídajícím způsobem. Odvolací orgán řízení zastavil, aniž by se snažil zjistit, zda skutečně nedochází k vypouštění odpadních vod do dešťové kanalizace. Ačkoliv přestupek není předmětem řízení, uvedená skutečnost dokládá nedůvěru žalobce v nestrannost a správnost rozhodování žalovaného. Dokud nedojde k trvalému zaslepení napojení jímky, ve které má být umístěna předmětná stavba ČOV, žalobce nemůže mít jistotu, že do dešťové kanalizace nebudou vypouštěny odpadní vody. Žalovaný zaslepení nestanovil jako podmínku, kterou musí stavebník dodržet.
21. Žalovaný se dostatečně nezabýval důvody budování ČOV, nezabýval se tím, jakým způsobem byly v minulosti řešeny odpadní vody, kdy dříve žádná ČOV v areálu firmy Vinamet neexistovala. Nezjistil, kam byly odpadní vody vypouštěny, přesto tvrdí, že nedojde k žádnému novému dotčení sporného objektu. Napojení ČOV na dešťovou kanalizaci, která je navíc ve výlučném vlastnictví osoby, která s napojením nesouhlasí, je protiprávní. Stavbu ČOV nelze napojit na dešťovou kanalizaci žalobce bez jeho souhlasu, neboť právě využíváním této stavby ze strany stavebníka dochází k zásahu do vlastnického práva žalobce. Žalovaný neposoudil podmínky tohoto faktického vyvlastnění a naopak tvrdí, že je nepodstatné, komu kanalizace patří.
22. Osoba zúčastněná na řízení 3. souhlasila s umístěním ČOV pod podmínkou dořešení vypouštění odpadních a dešťových vod z výrobního areálu. Správní úřad měl ozřejmit, z jakého důvodu považoval tyto podmínky za splněné nebo proč k nesplnění podmínek nepřihlédl.
23. Žalovaný dále rozhodoval o věci za zcela jiných podmínek, než za jakých rozhodoval stavební úřad. Tím došlo k porušení zásady dvojinstančnosti, kdy žalovaný nedostatečně odůvodnil své úvahy, podle kterých bylo odvolání žalobce nedůvodné. V současnosti navíc platí stav, kdy žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil rozhodnutí o umístění stavby, avšak zároveň jeho jiný odbor (odbor životního prostředí a zemědělství, oddělení vodního hospodářství) rozhodnutím ze dne 20. 5. 2021, č. j. KUZL 26776/2021, sp. zn. KUSP 26776/2021 ŽPZE-RH, zamítl odvolání žadatelky a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Holešov (odboru životního prostředí), ze dne 8. 3. 2021, č. j. HOL-2998/2019/ŽP/Ve,

kterým byla zamítnuta žádost o povolení stavby vodního díla „ČOV pro sociální zázemí výrobního areálu Vinamet v Kurovicích“. Žalovaný přitom argumentoval nemožností napojení ČOV na dešťovou kanalizaci, která je ve vlastnictví jiného subjektu, který s napojením nesouhlasí. Závěry tohoto rozhodnutí jsou relevantní i pro tento případ.

VI. Jednání konané dne 30. 11. 2021

24. Při jednání účastníci řízení setrvali na argumentaci již dříve uplatněné písemně.
25. Žalobce zdůraznil, že podstatou věci je právní otázka, zda lze umístit stavbu, kterou nelze postavit. Dle jeho názoru takovou stavbu umístit nelze. Různé typy stavebních úřadů přitom na věc nahlíží jinak. Speciální stavební úřad, na rozdíl od běžného stavebního úřadu v nyní projednávané věci, odmítá vypouštění splaškových odpadních vod do dešťové kanalizace. Rozdílná je též praxe mezi jednotlivými kraji. Vzhledem k rozdílným závěrům jednotlivých úřadů pak dochází k cyklení jednotlivých řízení, kdy stavební úřad rozhodne o umístění stavby, načež však speciální stavební úřad na tuto stavbu nevydá stavební povolení. Dešťová kanalizace má jiné technické předpoklady než kanalizace splašková. Dodal, že v rámci žalobních tvrzení se dopustil pochybení – šachta Š27 není na jeho pozemku, jak uváděl dříve, nicméně je v jeho vlastnictví. Žalobce dále namítl, že v řízeních před správními orgány nebylo provedeno dokazování shromážděnými listinami. Jedná se v podstatě o celý správní spis. Byla tak porušena zásada legality dokazování. Jiné odbory žalovaného přitom správní řád v dané problematice dodržují. Nad rámec pak žalobce dodal, že je neuspokojivá praxe, kdy úředníci nadřízeného správního orgánu poskytují v konkrétních věcech metodické vedení podřízeným správním orgánům a následně v dané věci rozhodují o podaném odvolání.
26. Žalovaný, jakož i osoby zúčastněné na řízení 1. a 2., akcentovali skutkový a právní stav, který byl ve věci dán v okamžiku rozhodování správních orgánů, a to zejména stavebního úřadu.
27. Soud konstatoval obsah soudního a správního spisu. Dále se zabýval důkazními návrhy účastníků řízení a osob zúčastněných na řízení, přičemž k důkazu neprováděl listiny, které již byly obsahem správního spisu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). K důkazu tak zejména četl žalobcem předložené a již výše zmiňované rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, Odboru životního prostředí a zemědělství, oddělení vodního hospodářství, ze dne 20. 5. 2021, č. j. KUZL 26776/2021, sp. zn. KUSP 26776/2021 ŽPZE-RH, ve věci zamítnutí žádosti žadatelky o povolení stavby vodního díla „ČOV pro sociální zázemí výrobního areálu Vinamet v Kurovicích“. V této souvislosti nicméně zamítl návrh žalobce na provedení dokazování celým souvisejícím správním spisem, neboť pro účely soudního přezkumu v nyní projednávané věci považoval za dostačující seznámit se s obsahem konečného rozhodnutí, proti němuž nebyla podána správní žaloba. Dále soud zamítl návrh žalobce na provedení dokazování správním spisem vedeným v dosud pravomocně neskončeném řízení o žádosti žadatelky o změnu užívání dešťové kanalizace v jejím areálu, vedeném Městským úřadem Holešov pod sp. zn. 10733/2021 (žádost byla městským úřadem zamítnuta). Soud dospěl k závěru, že seznamovat se s průběhem řízení navazujícího na neúspěšnou žádost o povolení stavby vodního díla je vzhledem k rozsahu soudního přezkumu v nyní projednávané věci, jehož předmětem je naopak předcházející rozhodnutí o umístění dílčí stavby, nadbytečné. Soud zamítl též návrh žalobce na dokazování soudními spisy

týkajícími se návrhu na zrušení územního plánu obce Kurovice (spis Krajského soudu v Brně sp. zn. 65 A 5/2017 a spis Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 As 100/2018), neboť shledal, že pro účely projednání podané žaloby postačí vycházet z rozsudků v dané věci vydaných (viz níže), které mu jsou známy z úřední činnosti a jsou též známy účastníkům řízení a osobám zúčastněným na řízení.

28. Soud dále četl listiny předložené osobami zúčastněnými na řízení 1. a 2., a to kolaudační rozhodnutí Městského úřadu Holešov ze dne 15. 1. 2004, č. j. SŘ/18074/2003/Po, ohledně stavby *Kanalizační a plynovodní přípojka areálu firmy Vinamet v Kurovicích*, oznámení téhož úřadu o zahájení řízení týkajícího se této stavby ze dne 6. 10. 2003, mapový podklad k této stavbě ze září 2003, smlouvu o dílo uzavřenou dne 23. 9. 1993 mezi společností CORTEX, spol. s r. o., a Muzeem Kroměřížska (předchozím majitelem tvrze), vč. rozpočtu stavby dešťové kanalizace *Na Tvrzi Kurovice*, a zápis o přejímce provedeného díla ze dne 21. 1. 1994.

VII. Posouzení věci

29. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí stavebního úřadu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná.**
30. Ze správního spisu soud zjistil následující, pro věc podstatné skutečnosti. Na základě žádosti žadatelky ze dne 29. 12. 2015 bylo zahájeno územní řízení o vydání rozhodnutí o umístění stavby pro stavbu „ČOV pro sociální zázemí výrobního areálu Vinamet v Kurovicích“ na pozemku parc. č. XA. Žalobce uplatnil námitky vůči navrhovanému záměru, přičemž uvedl, že má s žadatelkou dlouhodobé spory, neboť neoprávněně a bez povolení vypouští odpadní vody ze svého areálu do dešťové kanalizace nacházející se na pozemku v jeho vlastnictví. Dle úředního záznamu zedne 15. 6. 2016 se na stavební úřad dostavila zástupkyně ředitele společnosti a uvedla, že původně zpracovaná dokumentace bude upravena tak, že přečištěné vody nebudou odvedeny do kanalizace, která vede přes pozemek žalobce, a tato kanalizace bude zaslepena. Stavební úřad poté část podaných námitek týkajících se ověření stávajícího stavu vypouštění odpadních vod postoupil Oblastnímu inspektorátu České inspekce životního prostředí Brno (dále též „ČIŽP“), a v části podaných námitek ohledně stavby požádal o součinnost dotčené orgány, tj. Odbor školství, kultury a památkové péče a Odbor výstavby, rozvoje a životního prostředí, oddělení životního prostředí Městského úřadu Holešov. Z protokolu z kontrolní prohlídky stavby ze dne 14. 7. 2016 vyplynulo, že v objektu žadatelky se nacházelo potrubí dešťové i splaškové kanalizace včetně inspekčních šachet po trase od stávajícího septiku, který vedl od uliční dešťové vpusti šachty č. 1, bez propojení na splaškovou kanalizaci. Dále následovala původní trasa na pozemek parc. č. XA, která křížila zídku a pokračovala na pozemek parc. č. XB. Stávající dešťová kanalizace počínající šachtou č. 1, která byla původní kanalizací vybudovanou JZD Zahnašovice, nebyla připojena na stávající septik a splaškovou kanalizaci. Dle zjištění byla kanalizace od šachty č. 1 stále funkční a pokračovala na pozemek žalobce.
31. Z výsledku šetření České inspekce životního prostředí ze dne 22. 7. 2016 vyplynulo, že provozovna má tři větve dešťové kanalizace, z nichž dvě jsou přímo napojeny na kanalizaci pro veřejnou potřebu obce Kurovice, a jedna větev je napojena na šachtu č. 6 kanalizace v areálu sousední tvrze Kurovice patřící žalobci, která je taktéž napojena na kanalizaci obce. Dále bylo ověřeno, že jedna vytipovaná podlahová vpust kanalizace

vnitřních prostor provozovny je napojena na dešťovou kanalizaci provozovny. Splaškové odpadní vody sice byly z jímky vyváženy, ale dle srovnání ročního množství odpadních vod odvozeného ze směrných čísel potřeby vod a počtu pracovníků provozovny, oproti doloženému vývozu odpadních vod, inspekce připustila možnost vypouštění části odpadních vod do kanalizace napojené na kanalizaci pro veřejnou potřebu obce. Dle sdělení starostky obce žadatelka neměla uzavřenou smlouvu na odvádění vod z provozovny do kanalizace pro veřejnou potřebu. Odbor výstavby, rozvoje a životního prostředí, oddělení životního prostředí, pak ve sdělení ze dne 27. 7. 2016 uvedl, že pro výše uvedenou stavbu bylo dne 26. 2. 2016 vydáno souhlasné koordinované závazné stanovisko Městského úřadu Holešov. Dodal však, že čistírna odpadních vod by měla být napojena na samostatnou kanalizační přípojku přímo do kanalizace pro veřejnou potřebu, nikoliv přes kanalizační přípojku jiné stavby, aby bylo možné určit původce vypouštěných odpadních vod. Odbor kultury, školství a památkové péče ve vyjádření ze dne 22. 8. 2016 uvedl, že se zamyšlená stavba nenachází na území kulturní památky, nicméně stále v bezprostřední blízkosti. Pokud by se prokázalo, že by se žadatelka napojila bez jednání a povolení na dešťovou kanalizaci nacházející se v areálu tvrze, pak by neoprávněně zasáhla do kulturní památky a věc by byla řešena dle zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči. Obec Kurovice ve svém doplnění vyjádření ke stavbě ze dne 24. 11. 2016 uvedla, že i nadále souhlasí s vybudováním ČOV, ale pouze za předpokladu, že při její stavbě bude komplexně dořešeno vypouštění odpadních vod do obecní kanalizace. Na základě zkoušek byla zjištěna existence napojení odpadních trub z budovy výroby a strojovny společnosti žadatelky do potrubí dešťové kanalizace na pozemku parc. č. XA ústící do šachty č. 6 na pozemku sousedního vlastníka – žalobce.

32. Na základě výše uvedených zjištění stavební úřad rozhodnutím ze dne 28. 3. 2017, č. j. HOL-27772/2015/SÚ/DN, rozhodl o umístění stavby ČOV pro sociální zázemí výrobního areálu Vinamet v Kurovicích. Žalovaný jej však rozhodnutím ze dne 21. 7. 2017, č. j. KUZL 48983/2017, sp. zn. KUSP 36432/2017 ÚP-IS, zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení, neboť stavební úřad nezjistil stav věci na základě úplných a jednoznačných podkladů, a rozhodnutí řádně neodůvodnil. Žadatelka dne 15. 9. 2017 předložila přepracovanou projektovou dokumentaci za účelem odstranění nesrovnalostí a k předložení nového závazného stanoviska, popř. rozhodnutí dotčených orgánů nebo jiných dokladů vyžadovaných zvláštními právními předpisy. Stavební úřad poté rozhodnutím ze dne 19. 12. 2017, č. j. HOL-33748/2017/SÚ/DN, rozhodl o umístění předmětné stavby, a jeho závěry již žalovaný nyní napadeným rozhodnutím aproboval. Jelikož odvolací námitky žalobce směřovaly i do obsahu koordinovaných závazných stanovisek a obsahu závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Zlínského kraje, žalovaný požádal nadřízené správní orgány o potvrzení nebo změnu těchto stanovisek, ani jeden z těchto správních orgánů však neshledal napadená závazná stanoviska nezákonnými. Žalovaný zbývající odvolací námitky vypořádal a napadené rozhodnutí potvrdil, pouze změnil výrokovou část rozhodnutí stavebního úřadu, neboť trpělo absencí údajů stanovených v § 9 odst. 1 písm. c) a d) vyhlášky č. 503/2006 Sb., ve znění účinném do 19. 4. 2018.
33. Pokud jde o jednotlivé žalobní body, nelze v první řadě souhlasit s žalobní námitkou, že se správní orgány nezabývaly tvrzením žalobce ohledně neoprávněného vypouštění odpadních vod do dešťové kanalizace na pozemku žalobce. Stavební úřad se s touto námitkou vypořádal na str. 10 svého rozhodnutí a žalovaný pak podrobněji na str. 8 napadeného rozhodnutí. Správní orgány přitom shodně uvedly, že dle dokumentace

navrhované stavby nelze předpokládat jakékoliv neoprávněné vypouštění odpadních vod do dešťové kanalizace žalobce. Stavební úřad v průběhu řízení sice v souladu s tvrzením žalobce zjistil, že se dešťová kanalizace v areálu žadatelky (počínající šachtou č. 1) napojuje na kanalizaci na pozemku žalobce a je stále funkční, nicméně tento problém vyčlenil k samostatnému šetření. Samotný navrhovaný záměr se však, po provedených změnách, na tuto kanalizaci (stoka D) nenapojoval, a dle jedné z podmínek pro umístění a provedení stavby měla být stavba umístěna tak, jak bylo zakresleno v přiloženém situačním výkresu. Tedy, sporný případ do dešťové kanalizace má být zaslepen a má být vybudován výtlak splaškové kanalizace, který odvede odpadní vody přes šachty a kanalizaci ve vlastnictví žadatelky až do obecní kanalizace. Stručně řečeno, správní orgány nepopíraly, že žadatelka v minulosti mohla vypouštět odpadní vody do kanalizace vedoucí přes pozemek žalobce bez povolení. Tomu ostatně nasvědčovalo i vyjádření České inspekce životního prostředí ze dne 22. 7. 2016, a vyjádření Odboru výstavby, rozvoje a životního prostředí městského úřadu. Soud ovšem souhlasí s názorem žalovaného, že záležitost vypouštění odpadních vod ze stávající betonové jímky není předmětem územního řízení o umístění stavby čističky odpadních vod, neboť tato stavba nenavazuje a dle rozhodnutí o umístění stavby ani nemůže navazovat na kanalizaci vedoucí přes pozemek žalobce. Vypouštění odpadních vod do dešťové kanalizace nacházející se na pozemku žalobce bylo navíc postoupeno k samostatnému prošetření příslušnému správnímu orgánu, tj. České inspekci životního prostředí a vodoprávnímu úřadu Městského úřadu Holešov (viz str. 8 odst. 5 napadeného rozhodnutí). Ostatně, jak je uvedeno výše, i obec ve svých vyjádřeních souhlasila s vybudováním ČOV pouze za předpokladu, že budou komplexně vyřešeno svedení odpadních i dešťových vod z výrobního areálu, tato podmínka však přesahovala rozsah umísťované stavby, která ústila do vnitroareálové kanalizace žadatelky.

34. Žalobce dále tvrdil, že šachta Š27, do níž ústí kanalizační přípojka areálu žadatelky, se nachází na jeho pozemku (při jednání toto tvrzení revidoval, že se šachta nachází na pozemku obce, je však v jeho vlastnictví), přičemž však žadatelce povolení k užití této části kanalizace nedal. Soud ze situačního výkresu zjistil, že na pozemku parc. č. XA bude umístěno výtláčné potrubí pro odvádění splaškových vod, které bude ústít do stávající betonové šachty ŠR02, a z této šachty pak budou vody odváděny dále přes stávající šachty ŠR01, ŠD01 a Š27 do jednotné obecní kanalizace. Ze správního spisu vyplývá (zejména z výpisů z katastru nemovitostí, situačního výkresu, vyjádření obce a přehledné situace kanalizace v obci), že šachta Š27 se nachází na pozemku parc. č. XG ve vlastnictví obce, a že ta následně ústí do obecní kanalizace. Co se týče připojení kanalizační přípojky areálu žadatelky, jakož i stoky označené jako „A1-3 obecní jednotná kanalizace“, tedy úseku vedoucího z šachty Š28 do šachty Š27, pak soud souhlasí s žalovaným, že pro věc není podstatné, zda je tato šachta, resp. stoka ve vlastnictví žalobce či obce, neboť s ohledem na předmět řízení, tedy rozsah umísťované stavby, je v projednávaném případě relevantní zejména skutečnost, že projednávaný záměr nebude navazovat na kanalizaci vedoucí přes pozemek žalobce (stoka D), tedy že je napojen na vnitroareálovou kanalizaci, a že žadatelka doložila ke své žádosti stanovisko vlastníka veřejné technické infrastruktury (obce), do které budou finálně ústít odpadní vody z navrženého záměru. Ani tato námitka žalobce proto není důvodná.
35. Soud se neztotožnil ani s námitkou porušení zásady legitimního očekávání stavebním úřadem. Je primárně na žalobci, aby nejen tvrdil, ale současně též doložil, že správní orgány v rozhodné době v typově srovnatelných věcech rozhodovaly odlišným způsobem, resp. že napadené rozhodnutí bylo excesem z rozhodovací praxe (viz usnesení rozšířeného

senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS; k povinnosti konkrétní rozhodnutí označit či jinak dostatečně přesně specifikovat viz též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 As 127/2018-99, nebo ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66). V projednávaném případě žalobce pouze obecně odkázal na „odlišnou praxi správních úřadů, a to např. na Jihlavsku“. Navíc, ze samotného obsahu této námítky vyplývá, že se jedná o případy, kdy se stavebník domáhal napojení na sousední vodohospodářskou infrastrukturu. V projednávané věci je ale jak z konečné verze projektové dokumentace, tak z rozhodnutí správních orgánů zřejmé, že umísťovaná stavba nebude ústít do dešťové kanalizace procházející pozemkem žalobce parc. č. XB (stoka D), nýbrž bude ústít do stávající vnitroareálové kanalizace. Žadatelka tak v územním řízení nebyla povinna dokládat souhlas žalobce, neboť předmětnou stavbu nenapojovala do dešťové kanalizace vedoucí přes pozemek žalobce, a bylo tak zcela dostačující, pokud doložila stanovisko vlastníka veřejné technické infrastruktury, tj. vyjádření obce Kurovice, v souladu s § 90 písm. d) stavebního zákona, v rozhodném znění.

36. K uvedenému je nutno uvést, že odpověď na otázku položenou žalobcem při jednání soudu („Lze umístit stavbu, kterou nelze postavit?“) je relativní, neboť závisí na řadě proměnných. V první řadě je zde třeba vyloučit, že by předmětná stavby nebyla absolutně nerealizovatelná. Tak tomu v daném případě jednoznačně není. Z tohoto důvodu též napadená rozhodnutí nelze považovat za nicotná. Na rozdíl od žalobce má pak soud ve shodě s žalovaným za to, že lze umístit stavbu, která je za splnění určitých dalších navazujících podmínek fakticky realizovatelná. Tak tomu bylo právě v dané věci. Stavební úřad, ani žalovaný přitom tento svůj náhled na věc nijak nezakrývali, pokud uváděli, že předmětem řízení je toliko izolovaná stavba daného rozsahu (SO01, SO02), nikoli celkové řešení kanalizace areálu VINAMET. Žadatelka si musela být vědoma, že předmětem její žádosti je toliko dílčí stavba; ostatně v koordinovaném souhlasném stanovisku ze dne 27. 7. 2016 byla vodoprávním orgánem, i přes jeho souhlas s umístěním stavby, jednoznačně upozorněna, že možnost připojení kanalizace bude předmětem dalšího řízení (což se také skutečně stalo – viz níže). Rozhodla-li se za této situace pokračovat v řízení o žádosti o vydání rozhodnutí o umístění předmětné izolované stavby, jednalo se o její úvahu ohledně dispozice s řízením, jakož i vynaložených nákladů, stejně jako nelze stavebnímu úřadu „vyčítat“ že rozhodl o umístění takové dílčí stavby. Lze dodat, že ve stavební praxi se jistě nejedná o ojedinělý stav, kdy si stavebník postupně zajišťuje jednotlivé veřejnoprávní tituly ke svému případnému dalšímu postupu.
37. Dle žalobce dále žalovaný svévolně posoudil soulad stavby s územně plánovací dokumentací a nijak nevyhodnotil závazné stanovisko dotčeného správního úřadu, kterým je úřad územního plánování.
38. Dle § 90 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2017, v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu a) s vydanou územně plánovací dokumentací, b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.

39. V průběhu odvolacího řízení nabyla účinnosti novelizace stavebního zákona provedená zákonem č. 225/2017 Sb., a to k datu 1. 1. 2018. Dle přechodného ustanovení (čl. II, bod 10.) však měla být řízení, která nebyla pravomocně ukončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, stavebním úřadem dokončena podle dosavadních právních předpisů. Úřady územního plánování neměly před účinností této novely zákonem stanovenou pravomoc vydávat závazná stanoviska o souladu záměru s územně plánovací dokumentací (stavební zákon neobsahoval § 96b obsahující normu upravující vydání závazného stanoviska tohoto úřadu), a stavební úřad proto v projednávaném případě nepochybil, pokud dle § 90 stavebního zákona posoudil záměr žadatelky s územně plánovací dokumentací sám. S ohledem na výše citované přechodné ustanovení žalovaný věc neposuzoval dle novelizovaného stavebního zákona, a neměl tedy ani povinnost disponovat závazným stanoviskem orgánu územního plánování. Navíc, jak vyplývá ze správního spisu, stavební úřad měl k dispozici dostatečné podklady, resp. závazná stanoviska dotčených orgánů (viz souhlasné koordinované závazné stanovisko Městského úřadu Holešov dne 26. 2. 2016 a vyjádření obce).
40. Žalobce v této souvislosti dále odkazoval na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, č. j. 2 As 66/2011-186, z nichž vyplývalo, že úřad územního plánování v přenesené působnosti je dotčeným orgánem v územním řízení z hlediska uplatňování záměrů územního plánování, který má v územním řízení postavení dotčených orgánů, které vydávají závazná stanoviska z hlediska uplatňování záměrů územního plánování. Dle soudu ovšem z rozhodné právní úpravy, ale i z přílehlavé judikatury, nevyplývá, že by úřad územního plánování měl povinnost vydávat závazné stanovisko, resp. posuzovat soulad záměru s územně plánovací dokumentací. Proto ani odkaz na výše citovaný rozsudek nepovažuje za relevantní.
41. Je dále pravdou, že v průběhu odvolacího řízení bylo Krajským soudem v Brně rozsudkem ze dne 13. 2. 2018, č. j. 65 A 5/2017-154, zrušeno Opatření obecné povahy č. 1/2016, jímž se vydává územní plán obce Kurovice schválený zastupitelstvem obce Kurovice dne 27. 4. 2016, účinné ode dne 18. 5. 2016, a to v částech stanovujících vymezení zastavitelných ploch, ploch přestavby a systému sídelní zeleně a podmínky prostorového uspořádání ploch – „*Plocha sídelní zeleně*“ a „*Plocha smíšená výrobní 55*“, které se sestávají z pozemků parc. č. XH, XI, XF, XJ, XA, st. XD, st. XE, tj. i na pozemku parc. č. XA. Nutno dodat, že ke zrušení citovaného opatření obecné povahy došlo ke dni nabytí právní moci tohoto rozsudku, tedy až po vydání rozhodnutí stavebního úřadu. Až žalovaný tedy mohl a měl reagovat na zrušení územního plánu, přičemž tak učinil na str. 4 odst. 4 a str. 5 odst. 1 napadeného rozhodnutí. Dospěl přitom k závěru, že navrhovaná stavba je umístována do vymezeného zastavěného území obce Kurovice, přičemž s ohledem na charakter stavby (zlepšení stávající situace odkanalizování výrobního areálu) je její umístění v území i bez územně plánovací dokumentace přípustné. Žalovaný rovněž dodal, že účastníci řízení měli možnost seznámit se a vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí odvolacího orgánu, tedy i s rozsudkem Krajského soudu v Brně, jenž zrušil předmětné opatření obecné povahy. Soud takový postup shledává zákonným. Stavební úřad posoudil soulad záměru žadatelky s vydanou územně plánovací dokumentací, tedy tehdy platným územním plánem obce Kurovice, přičemž žalovaný takové odůvodnění doplnil tak, že tato stavba bude i za situace zrušení předmětného opatření obecné povahy přípustná. Záměr bude stále umístován na již zastavěném území obce, přičemž se v případě projednávaného záměru jednalo o nezbytnou technickou infrastrukturu stávající stavby, která měla být zakomponována do již vybudované betonové jímky. Ostatně, zastavěné území nezaniká

zrušením té části územního plánu, jenž takové území vymezuje [viz § 2 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 58 odst. 1 a 2 stavebního zákona]. Soud ve správním spise dále ověřil, že žalobci byla výzva k seznámení se s podklady řízení, obsahující i citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně, doručena dne 2. 5. 2018, přičemž žalobce do spisové dokumentace nahlédl dne 19. 6. 2018 (viz úřední záznam z téhož dne, č. j. KUZZL 42513/2018). Pro žalobce tak ani nemohlo být překvapivé, že žalovaný bude v napadeném rozhodnutí reflektovat částečné zrušení územního plánu obce Kurovice.

42. Nad rámec uvedeného nutno dodat, že Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. 7. 2020, č. j. 10 As 100/2018-48, výše citovaný rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, přičemž Krajský soud v Brně o věci znovu rozhodl rozsudkem ze dne 11. 11. 2020, č. j. 65 A 5/2017-186, tak, že návrh na zrušení Opatření obecné povahy č. 1/2016 zamítl. I pokud bytak soud shledal postup žalovaného při posuzování, zda je záměr žadatelky v souladu s územním plánem, v rozporu se zákonem, jevílo by se mu zrušení napadeného rozhodnutí, i s vědomím § 75 s. ř. s, jako zcela nevhodné, neúčelné a neefektivní.
43. Závěrem lze snad pouze doplnit, že pochybnosti žalobce, zda záměr žadatelky bude zbudován tak, jak byl dle situačního výkresu odsouhlasen, jsou s ohledem na jím tvrzené dlouholeté pře s žadatelkou poměrně pochopitelné, avšak ocitají se mimo rámec soudního přezkumu v projednávané věci. Žalobou bylo napadeno územní rozhodnutí o umístění poměrně izolované stavby vydané v územním řízení. Stavební úřad se v tomto typu řízení zabývá pouze vymezeným okruhem otázek, tedy zejména posuzuje přípustnost záměru a zvolených řešení z hlediska právních předpisů a územně plánovací dokumentace. Až v průběhu řízení o vydání stavebního povolení jsou řešeny detaily konkrétní stavby. Namítl-li tedy žalobce, že v průběhu řízení o podané žalobě bylo vydáno rozhodnutí ze dne 20. 5. 2021, č. j. KUZZL 26776/2021, sp. zn. KUSP 26776/2021 ŽPZE-RH, jímž Krajský úřad Zlínského kraje, Odbor životního prostředí a zemědělství, oddělení vodního hospodářství, zamítl odvolání žadatelky a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Holešov (odboru životního prostředí), ze dne 8. 3. 2021, č. j. HOL-2998/2019/ŽP/Ve, kterým byla zamítnuta žádost o povolení stavby vodního díla „ČOV pro sociální zázemí výrobního areálu Vinamet v Kurovicích“, pak je s ohledem na povahu územního řízení zřejmé, že taková skutečnost nemusí mít na důvodnost projednávané žaloby vliv. Z odůvodnění citovaného rozhodnutí navíc vyplynulo, že žádost o povolení stavby byla zamítnuta, neboť nelze napojit splaškovou kanalizaci odvádějící odpadní vody do vnitřní areálové dešťové kanalizace, bez ohledu na vlastnictví ke kanalizaci. Pokud bylo v průběhu označeného vodoprávního řízení zjištěno, že přípojka dešťové kanalizace není zaústěna do jednotné veřejné kanalizace obce, ale do dešťové kanalizace ve vlastnictví žalobce, jedná se o otázku, která je řešena v samostatném řízení, nikoli v rámci projednávané věci.
44. Tvrzení, že v řízeních před správními orgány nebylo provedeno dokazování shromážděnými listinami v souladu se správním řádem, a ohledně údajné praxe, kdy úředníci nadřízeného správního orgánu poskytují v konkrétních věcech metodické vedení podřízeným správním orgánům a následně v dané věci rozhodují o podaném odvolání, žalobce poprvé uvedl až při jednání konaném dne 30. 11. 2021. Jednalo se tak o opožděné uplatněné žalobní body (§ 71 odst. 2, § 72 odst. 1 s. ř. s.), k nimž soud nemohl přihlížet.

VIII. Závěr a náklady řízení

45. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. V řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti. Žalobu proto zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
46. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.
47. Výrok o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud osobám zúčastněným na řízení neuložil žádnou povinnost, přičemž současně neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele, pro něž by jim měl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. listopadu 2021

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu

v. z. Mgr. Petr Pospíšil, v. r.
člen senátu
(§ 54 odst. 2 věta druhá s. ř. s.)

Za správnost vyhotovení:
B. K.